

Eva och Pål möter Håkan 72

Pål: Hur kom du hit?

Håkan: Huset vi bor i kom hit till Kalven under åren 1810–20. Stock för stock flyttades huset från ögruppen Flatorna, norr om Björkö. Huset låg direkt på backen med jordgolv inne. Manuel, som bodde i huset hela sin 90-åriga livstid, arbetade i strandverket på Gamla Framnäs. Han rodde dit direkt över sundet. Det var under sillperioden, när sillindustrin även fanns på Björkö. Morfar och mormor köpte det som sommarstuga när Manuel dog år 1918. Mormor gick bort år 1965.

Jag tror det är viktigt med lite historik: Då det här tidigt fanns både tullare, post och telefonisterna blev Kalvsund den stora ön i södra Bohuslän. Gamla sjömärken finns kvar. Valen markerade vikingarnas dagsrodder. Nästa vale är på Kyrkesund. Tull-Olle – som bodde i Ingalunda ingav respekt. Han var en stor och viktig myndighetsperson. Om man vill veta mer om Kalvsund historia kan man läsa i ”*Öckeröarnas historia 1989: Kalvsund – öns historia*” den så kallade Kalvsunds-boken.

P: Kan du ge en bild av hur det var här när du kom hit som sommargäst?

H: Öns fastboende var delvis beroende av badgästerna. Det var länge en bra och trygg inkomst, men man var tvungen att själva flytta ner i källaren. Det fanns en osynlig gräns. Det var inget man talade om.

Som sommargäster åkte vi ut med Skärgårdsbåten från Stenpiren. Ångbåtsbryggan var träffpunkten, den sociala kontaktytan. Badgäster och maten kom den vägen. Vi blev åretruntboende i början av 1980-talet. Förbindelsen gick då bl.a. via Hjuvik, senare via Framnäs. Kalvsund kom närmare storstaden när bilfärjorna började gå.

P: Hur styrs ön?

H: Kalvsund var ett självständigt Municipalsamhälle ända fram till år 1959. Därefter såldes ön till Öckerö kommun. Starka familjer styrde på denna lilla ö. Motsättningar fanns mellan Öckerö Kommun och municipalsamhället. Nu är det föreningsstyre här, med starka individer. Fortfarande är det lite trassliga relationer med Öckerö Kommun. Kanske kan man säga att vi undviker kommunen så mycket vi kan och dom oss. Vi klarar oss väldigt bra. Tack vare den fina gemenskapen över alla åldrar. Här finns, som jag ser det nu, en mycket fin gemensamhetskultur.

P: De som inte ingår i en gemensamhetskultur kanske har svårt att kommunicera med den – eller med individer i den kulturen?

H: Vi är tacksamma för att vi har fått möjligheten att bo här. Det är värt att göra det för att få vara i fred och för att få vara självständiga. Barnen får en fantastisk uppfostran här. Det kanske krävs en ö för att uppfostra

barn? Dom som inte trivs flyttar härifrån. Det är självsorterande. Vi som trivs och som stannar använder färjeturerna som ”avstressorer”. De som ser det som en besvärlig resväg flyttar. Man släpar och drar. Livet blir lite tuffare.

P: Vad betyder Kalvsund för dig i dag?

Kalvsund betyder samhörighet. Samhörigheten skapas av gemensamma problem i den process där de gemensamma problemen löses gemensamt. Vi gör saker tillsammans här. Det kanske är lite besvärligare att uppnå samma bekvämlighet som i staden, men det är lättare att vara människa här. Alla måste bidra på något sätt på Kalvsund. Alla hjälper varandra med det som man kan bidra med. Det är så vi kommunicerar här och det är så man kommer in i kulturen. Det är det som är vår kultur – vårt Kalvsundssätt.

P: Hur tänker du om att bli gammal på Kalven?

H: Jag tänker att det hade varit fint med ett äldreboende på Kalvsund. Det har funnits en diskussion om att göra området vid ‘Lilla panget’ till ett sådant. Vi talade då om ett pensionärsboende med 4–6 rum. Hur som helst tänker vi bo kvar här så länge vi kan. Så länge man kan klara sig själv. Hemtjänsten funkar ju lite bättre nu också. Vi förbereder huset för ålderdomen. Vi funderar på om man sen kan flytta ner sovrummet till bottenvåningen om det behövs. Ramp - på altanen – med mera. Törs man bli gammal och beroende på ön? Att bli gammal och beroende är aldrig lätt. Men jag kan inte tänka mig en bättre plats att bo på!